

— Разкажи, разкажи настоява кантониерътъ Михо.

— Въ наше село имаше единъ богатъ чорбаджия. Той едничекъ въ цѣло село се обличаше въ европейски дрехи.

Въ двора му се въртѣше постоянно единъ едъръ и много зълъ прѣчь (козелъ). Този прѣчь се бѣ озвѣрилъ и налиташе да бие и муши съ рогата си овце, телета, крави, кучета, дѣца, дори чужди хора. . .

— Ама ако ще слушате, да разказвамъ. Иначе ай сега си отивамъ, кипналь крѣчмарътъ, като съгледаль, че крѣпачътъ Данаилъ и циганинътъ Ардамъ се подсмиватъ подъ мустакъ.

— Продължи, продължи — кани го Михо.

— Въ кѣщата на тоя чорбаджия често нападаха хайдуци, крадци, лисици, вълци и други звѣрове. Имаше човѣка ратаи, ала тѣ заспиваха дълбоко и крадцитѣ, както и звѣроветѣ, сполучваха да откраднатъ добитѣкъ, черги, мотики и други стопански нѣща. А най го бѣше ядъ, че ноцѣ въ градината му влизаха разни момчета да крадатъ ябълки, круши, зарзали, грозде и други плодове. Найсетнѣ чорбаджията се рѣши да пази самичѣкъ градината си. Но еднажъ отиде на пазаря, а остави сина си Милка, 14—15 годишенъ. Този ходѣше по седѣнкитѣ и се кокорчеше прѣдъ момитѣ, ала за работа не го биваше: Още ме е ядъ на това кюлхене, че искаше да ми грабне либето! Ала Милко не искаше да стои ноцѣ въ градината, да я пази, кога момитѣ пѣятъ на седѣнкитѣ, па се чудѣше, какво да изнамѣри, което да варди градината. Единъ пжте се запрѣлъ тамъ нѣколко минути. Ето единъ крадецъ прѣскочилъ оградата и трѣгналъ къмъ ябъл-